

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqv̄et E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 4. de maturâ conversione

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

CAPVT IV.

Deliberatio de maturâ conversione ad Deum & finem nostrum, postquam de viavimus.

ANGELVS custos ubiq; præsens: Verùm, ô viator, quid tibi proderit finem vitæ novisse; fide Deû & ad Deum viâ scire, statumq; elegisse, si in hoc declines à viâ, avertaris à Deo, & finis tui ac beatitudinis obliviscaris? utique præstabat Deum ejusque voluntatem non cognovisse. Servus enim qui scit voluntatem domini sui, & non facit, plagis vapulabit multis. quemadmodum illos Apostolus ait inexcusabiles, qui cum Deum cognovissent, non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt; sed evanuerunt in cogitationibus suis, & obscuratû est insipiens cor eorû: dicentes enim se sapientes, stulti facti sunt, & propterea tradidit illos Deus in desideria cordis eorum, in immunditiam, in passiones ignominia. Quòd si igitur pro fragilitate humanâ adhuc à Deo, id est, omni bono, patre amantissimo, creatore potentissimo, aversus es qui hæc legis, quæso te per sanguinem Christi, & salutem tuam, ne tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem. Subitò enim veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te; sed revertere hoc ipso momento & ingemisce, Ecce enim manus ejus extenta est; revertere, & convertere in viam, & ad Dominum Deum tuum. Dixit enim: Derelinquat impius viam suam, & vir iniquus cogitationes suas, & revertatur ad Dominum, & miserebitur ejus, & ad Deû nostrum, quoniam multus est ad ignoscendum. Hæccine credis, & adhuc tardas converti ad Dominum inter tot hostes constitutus, & fide certus, quòd, quâ horâ non putatis, filius hominis veniet, & forsitan hæc ipsâ? *Credo tibi, &c.* ut sup. pag. 7.

HOMO. Credo, & scio, ac manifestè cognosco, finem creationis meæ esse, ut Domino serviam; & ob hoc creatum esse me, & in eo positam esse omnem felicitatem

Luc. 12.

*Rom. 1.
Scire Deum
& peccare
grave est.*

*Eccli. 5.
Sera con-
versio raro
vera.*

Isaia 55.

tem

Psal. 37.

tem meam: sed quid agam Angele mi? ecce ut inveteraverunt iniquitates meæ, & sicut onus grave gravatæ sunt super me. Video, cheu! me descendisse ab Jerusalem in Jericho, qui ab Jericho in Jerusalem cælestem ascendere debebam.

*Dilatio no-
xia.*

ANGELVS Custos adstans. O quanta mortalium cæcitas! Dum tempus est pœnitentiam agendi, & resipiscendi, illud negligere, & profectum suum, & mercatum! Quis verò illis promisit spatium pœnitentiæ postquam semel neglectum est? An contemptum Deum sperant sibi magis propitium postquam aut peccatis, aut imperfectionibus velut opprobriis diutiùs eum saturaverint? An, cum mundus ob ætatem sibi inceptos projecit, & despexit, tum respicere ad Deum statuent, ut illi facem tribuant, qui omnia illis largitus est, & mundo vinum bonum? An æquum est, vide, ætatis florem in conspectu Dei nostri, coram quo stamus, & loquimur, offerre hosti ipsius, etsi eum maximè cupiat, ac reipsâ dicere: Ille coram te Deus meus florem habebit, & meliorem mei partem: tuum verò erit quod evanidum, aut despectum superfuerit.

*Nota.
Peccatoris
impudentiâ.*

Nunc invitamentem ad emendationem, & perfectionem nō audiam, cum verò ab aliis desertus fuero, tunc exaudiri à te petam. Nunc vires integras consumam in mundi militiâ stipendio nullo; serviam illi, & amoris proprio; cum defecerit virtus mea tunc tibi servire vobiam, postquam & te, amoremque tui amoris meo posthabuero, & gloriam, omniaque bona tua promissa, & te neglexero.

HOMO. O quàm vera hæc de me parabola! sed ô bone JESV, quem præsentem agnosco, & audio rursus suavissimè vocantem, & dicentem: Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos: confido in misericordiâ tuâ quòd serid resipiscentem non despicias. *Credo tibi, &c. ut supr. pag. 7.*

Matth. II.

JESVS,

JESVS. Omne quod venit ad me, non ejiciam foras, etsi stans ad ostium, & pulsans sæpè repulsam passus sim.

*Ioan. 6.
O quanta
Dei bonitas!*

HOMO. Misericordia tua super omnia opera tua. Utinam! utinam numquam te offendissem, amantem odissem, sequentem repulissem! *Infelix ego, ut inf. pa. 48.*

Psal. 25.

ANGELVS. Spera in Domino, & fac bonitatem, & pasceris in divitiis ejus. Tantummodo ne tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem: subito enim veniet ira illius, & in tempore vindictæ disperdet te. Citò convertere, ne quando ut leo rapiat animam tuam, & non sit qui redimat, neque qui salvum faciat.

Ecd. 5.

Psal. 7.

Nescis quia serò sæpè paratur medicina, ubi invaluit morbus? Quæ, precor, ex dilatione commoda evenient? Vides arborem non flecti nisi cùm virga est, itaque & tu beatus eris, si maturè cervicem tuam flexeris ad suave jugum CHRISTI JESV Domini nostri: *si alliseris*

*Dilationis
incommoda
gravissima.*

Babylonis parvulos ad petram, ne postea superare nequeas. Quis æger expectat dum morbus invalescat? quis prudens viator iter differt, donec pluvio cælo alveus vadari nequeat? Quis expectat, donec filum quod abscindere vix potest, in nauticum funem excreverit? id est, dum prava consuetudo fortiùs alligârit, dum clavus altiùs infixus erit? Et quis longiùs errare pergit, ubi errorem apprehendit? Quis, si fascem peccatorum jam levare nequit, ut ad pedes CHRISTI JESV & sacerdotis deponat, ubi plurimis auctus fuerit, tollere poterit? Quod igitur alteri suaderes in re (*aliquantisper hic subsiste*) ejusmodi, tibi consule. *Hæcine vera, ut sup. pag. 7.*

Psal. 136.

HOMO. Eheu! nōne hæc memoria mortis mihi sanè persuadere deberet, quæ veniet sicut fur in nocte, & cæ ipsâ horâ quâ non puto?

ANGELVS. Quando ergo venturum putas? vel potiùs dicito mihi: Nōne omni horâ paratum te esse oportet, ut vocanti judici respondeas? Respice quæso, & hiantem infernum intueri. Circumspice mille pericula.

cula.

cula, & mortis causas etiam sempiternæ. Jam verò an paratus es, ut mecum ad iudicem proficiscaris? Et tu audes in conspectu ejus vel momento stare in imperfectionibus, & peccatis, & non resipiscere? *Hæcine vera, ut supra pag. 7.*

August.

Vide ne hæc animadversione percutiatur: ut qui, dum vivis & sanus es, oblivisceris Dei; in morte, & tui, & illius obliviscaris. Acerrimè tunc hostis instabit tot vicioris animosior, quot tu peccatis debilior: tantò violentior, quantò magis defecerit virtus animæ & corporis tui.

Gregor.

Etiamsi verò veniam pœnitenti promiserit Deus, tamen peccanti neque gratiam ad hoc, neque crastinum, neque horam promisit. Quàm graviter verò in iudicio arguêris, si occasionem hanc salutis tuæ neglexeris; perditionem verò maximo discrimine, labore, sudore quæsieris? Quam tunc gloriam & laudem accipiet, qui omnem vitam malè traduxit? quid metet, qui, dum viveret, seminavit sibi dolores, & pœnas sempiternas? Numquid colliguntur de spinis uvæ, aut de tribulis ficus? an ista præparatio est ad placandum iudicem, criminum acervum cumulare?

Occasio salutis non negligenda.

Matth. 7.

Homo. Video, video nihil tristius in omnem æternitatem futurum, quàm, dum tempus erat veniæ, thesaurizasse sibi iram in die iræ & vindictæ; ideoque iniquiorem, & magis Deo injurium fuisse, quo se benigniorem erga nos exhibuerit. *Credo tibi, ut supra, pag. 7.*

Rom. 2.

Dementia peccatoris quanta.

Angelus. Age verò, quamvis salvus fieres horâ extremâ, quæ dementia hîc in statu hostis Dei & latronis permanere, in servi conditione potiùs quàm liberi, finire omne tempus merendi & Deo placendi frustrâ elabi? Si autem in æternitate amaturus es Deum, an vis eum jam odisse? si tunc amaturus, quantum tristaberis quòd tam diu Patrem, & Dominum, & omne bonum exosum habueris? Hîc nullam occasionem lucri temporalis elabi finis: æterni omnem projicis? Ecce, Sancti quàm sollicitè ambulabant coram Deo? & tanquam tumentes

Job 5.

tumentes fluctus timebant Dominum, semper pavidis; & quamvis nihil sibi conscii, nunquam tamen securi. Tu verò toties à me monitus, ut gaudere possem super conversione tuâ & pœnitentiâ, ecce tanto tempore restitisti mihi. Neque tam facile esse putes converti. Sed Ambrosium audi: Facilius, inquit, inveni, qui innocentiam servarent, quàm qui congruè pœnitentiam agerent. Et quamvis aliud nihil foret, quid tristius quàm perpetuâ in luctâ, angustia, conscientia aculeis & stimulis vitam agere? Hæcine verò de te meritis est Dominus JESVS: hocine est ejus exemplum sequi, & propter misericordiam ejus illum ad iram provocare, & perseverare in illusione illius, eò quòd misericors sit & clemens? *Infelix ego*, ut infra pag 48.

*Ambros.
lib. de unitâ
pœnit. c. 10.*

An ignoras, ait Apostolus, quoniam benignitas & bonitas Dei ad pœnitentiam te adducit? O quanta est bonitas, quam continuò te alendo, fovendo, servando te & creaturas omnes propter te demonstrat! neque quidquam hæc te commovent? O si cognovisses & tu, & quidem in hæc die tuâ, quæ ad pacem tibi! Et quid est quod te avertit à Deo tuo, à salute, à gloriâ, à vitâ bonâ, beatâ, ab optimi Patris & Dei tui charitate, & amplexu? quid est, nisi voluptas aut vanitas brevis, multis quærenda sollicitudinibus, multâ servanda anxietate, multùm dolenda ubi amissa fuerit, & luenda inauditis suppliciis, aut hîc eluêda diuturnis lacrymis? Si enim aliquando salvus futurus es, mille mortes optabis potiùs obiisse, quàm offendisse Dominum Deum tuum. Vade igitur, & semina in momentaneâ voluptate, quod in æternis doloribus metes. Convertere, convertere, & vide quid intersit inter justum, & impium; inter servientem Deo, & non servientem ei. Ecce enim ipse est Dominus, & non est alius, ipse mortificat & vivificat; magnus est, magnitudinis ejus non est finis; solus habet immortalitatem, & lucem habitat inaccessibilem: & tu audes hunc contemnere, & major servire hosti

*Rom. 2.
Beneficia &
benignitas
Dei peccato-
rem invitât,
Luc. 9.*

*Considera;
quid intersit
inter justum
& injustum.
Malac. 3.
1. Reg. 2.
Psal. 144.
1. Tim. 6.*

hosti

hosti per ambitionem, auaritiã, & sæculi vanitatem? Ierusalem, Ierusalem, convertere, convertere ad Dominum Deum tuum. *Credo tibi, &c.* ut supra, pag. 7.

August. l. 8. Conf. c. 5. **HOMO.** Non est, ô Angele mi, quod respondeam tibi dicenti: Surge qui dormis, & exurge à mortuis, & illuminabit te Christus: cumque undique cognoscam te vera dicere, jam non est omninò quod respondeam veritate convictus. Si enim credo me locum veniæ non inventurum, quæ dementia peccare sine spe remissionis? si autem cogito Dominum meum bonum & misericordem, qui, etiamsi plurimis peccatis meis gravissimè offenderetur, ignosceret tamen; quæ malitia mea velle malum esse me, quia bonus est?

Exercitium convertentis se ad Deum.

Rom. 7. Psal. 119. **INFELIX** ego homo! quis me liberabit de corpore mortis huius? Hei mihi, quia incolatus meus prolongatus est. Habitavi cum habitantibus Cedar, multùm incola fuit anima mea. Surge, surge, propera, & sequere vocantem, imò clamantem voce grandi. Hodie, ô anima mea, si vocem Domini audierimus, ne obduremus cor nostrum. Putasne, bone IESV, mortuus homo rursum, vivet? Cunctis diebus, quibus nunc milito, expecto donec veniat immutatio mea. Vocasti me, & vocant me vulnera tua, & lacryma tua: impellit mors, quam video imminere capiti meo. Vocastine ergo me, & non respondebo tibi? Imò & operi manuum tuarum porriges dexteram. Tu quidem gressus meos dinumerasti, quibus erravi sicut ovis quæ perijt; sed iam obsecro ô bonitas, ô amor inutilem & vilissimum quere servum tuum, quia mandata tua non sum oblitus. Signasti quasi in sacculo delicta mea, sed curasti iniquitatem meam benignitate tuâ. Si lapides excavant aqua, & alluvione paulatim terra consumitur, etiam cor meum lapideum excavet imber sanguinis tui, & quidquid terrenum est in corde meo, diluvio bonitatis tue consumatur. Sed quid est homo, quia magnificas eum, aut quid apponis erga eum cor tuum? Visitas eum diluculò, & subito probas illum. Usquequò non parcis mihi, nec dimittis me ut glu-

tiam salivam meam? Peccavi; quid faciam tibi & custos hominum? Quare posuisti me contrarium tibi, & factus sum mihi met ipsi gravis: Cur non tollis peccatum meum, & auferis iniquitatem meam? sicut enim onus grave gravata sunt super me iniquitates meae. Sed dixisti: Venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis: Venio igitur timens & tremens, sed magis te amans, & ex amore tui facta est magna velut mare contritio mea. Recordare Domine, quia tempus miserendi, quia venit tempus. Numquid contra folium, quod vento rapitur, ostendes potentiam tuam? Numquid oblivisci poteris miseris ordinarum tuarum quae à seculo sunt? Numquid poteris vocare fugientem, & revertentem ad te repelles? Quis mihi det ut veniat petitio mea, & quod exspecto veniat mihi, & det mihi? osculum scilicet pacis filio prodigo, & misero misericordiam, & pauperi panem Angelorum, & sitiienti fontes aquarum, & anima mea te ipsum? Quid enim mihi est in caelo, & à te quid volui super terram? Numquid irasceris mihi usque in finem, & non cum iratus fueris, misericordia recordaberis? Hac spes reposita est in sinu meo, & licet occideris me, in te sperabo. Domine ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus. Si igitur dixisti: quacumque hora ingemuerit peccator, quid non recordaberis iniquitatis eius: ecce gemo; obliviscere igitur iniquitatum mearum, & reminiscere miserationum tuarum Domine, & misericordiarum tuarum, quae à seculo sunt. Propter nomen tuum Domine propitiare peccato meo.

Matth. iii

Iob 13

Iob 6

Preparatio
ad 8 nu-
tionem.

Psal. 72

Habac. 3

Psal. 37

Praxis ad maturam conversionem.

PRIMA: apud se statuere stultum esse quævis alia negotia huic antepone, à quo omnia pendent & universa salus hominis. Quid enim prodest homini si universum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur? Matth. 16

Secunda, quotidie vespere unam ex infra positis considerationibus ruminare; quibus exciteretur & urgeatur & simul attendere ante somnum an paratus sit mori. Verè enim somnus mortis est imago, & via. Quoties is qui in somnum caput inclinavit, telo mortis se improvidus induit? Quot sani incubuerunt, quos somnus simul cum morte oppressit! Quisquis prudens est, somnum non capiet, & aeternæ simul mortis periculo sese

D exponet.

exponet. Horrendum est incidere in manus Dei viveatis.

Tertia, horas aliquas successivas certò huic negotio tribuere, præsertim festis diebus. Sed heu! eò caritatis ac teporis venimus, ut successivas nobis, animæ nostræ, salutis, Dei cultui vix impetrare à negotiis possimus; cum illis vita tota concessa sit.

Considerationes breves pro conversione, & vitâ bona, sæpè, & maximè sub noctem, breviter expendenda.

Attende quò vadas.

*Psal. 41.
Psal. 119.*

An progressaris.

Vanitas mundi.

Eccl. 1.

Servitus Dei & mundi.

CONSIDERA Primò, te velut viatorem, & peregrinum; & teipsum interroga: Quò proficior? quo fine creatus sum, & iter hujus vitæ ingressus? Certè ut in Jerusalem caelestem pervenirem. Eòne me mea vita & via ducit? Quando veniam, & apparebo ante faciem tuam, Deus meus? Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est! *Credo tibi &c.* ut suprâ pag. 7.

Considera Secundò, viatorem quotidie progredi oportere, & vias maximè securas & breviores quarere, & vide an sic agas. Sanè si in itinere compendiosus & tutius occurreret, nonne illud eligeres? Si in re aliquâ gravi, aut expeditione varia sese offerrent consilia, nonne tutius, maximè si à sapientissimo id daretur, eligeres? Eadem prudentiâ in animâ utere. Audi quid Sapientia æterna suadeat: & quod alteri suaderes, ipse fac: frequenter confitere, & communica, & miserere animæ tuæ placès Deo, ita ut nunquâ, vel ad horam manceas Dei inimicus, ab eoque deseraris, & in demonis sis potestate, & pro ejus arbitrio vivas. Heu! quanto prudentiores sunt filii hujus sæculi filiis lucis in generatione suâ? *Infelix ego, &c.* ut suprâ pag. 48.

Considera Tertiò, occupationes hominum varias, & quorsum iis animi & corporis vires omnes impendant; nempe ut vel opibus, vel honore, vel favore hominum augeantur, idque ad horam unam vel momentum vitæ nostræ: & hæc omnia in illo momento sapenumero, vel culpâ levissimâ, vel malevoli verbo uno, vel ictu globi unius deperdi: quanto ergo satius de æterno honore, favore æterni regis & opibus cogitare? Vanitas vanitatum, vanitas vanitatum, & omnia vanitas. *Hæcine vera &c.* suprâ pag. 7.

Considera Quarto, quid sint Reges & principes terræ, quis verò Deus? illi terræ vermes, & mancipia seu conservi nostri: hodie sunt, & cras non erunt. Attende autem, quomodo hinc vermis & conseryus ab hominibus obsequium pctat, indè
Deus;

Deus: & vide quàm prompti sint homines & indefessi, ut ser-
viant principi, qui conservus est; quot verò opus habeat Deus
promissis, exhortatoribus, ut sibi vel decima pars præstetur;
nec hanc quidem illi concedi, nisi conservo arrideat, & permit-
tat; & quàm id turpe & indignum, & dic, Mihi autem adhærere
Deo bonum est, ponere in Domino Deo spem meam. *Credo*
&c. supra pag. 7.

Quintò, considera Primò, jam reversos ab inferis eos qui in
gentilismo & christianismo tuæ conditionis fuerunt, seu Cæ-
sares, seu bellatores; Principesque, Consiliarios, &c.

Quanta sit & quàm brevis merces laborum, quam à mundo
retrulerint. Summa est fumus famæ, & honoris, sed quid mile-
ris prodest laudari ubi non sunt, & cruciari ubi sunt? Secundò
quàm multa bona pro Dei gloriâ tui quispiam similis præsta-
re possit si tot labores, & pericula subiret pro Deo quo tu ut
mundo servias? Certum unumquemque ad magnam sanctita-
tem pervenire posse, & latè Dei gloriâ propagare, si quan-
tum pro fumo, & mundo, tantundem pro Dei gloriâ, suâque
salute præstiterit. Tu igitur sperne mundum, & Deo adhære; &
dic: Quid prodest homini si universum mundum lucretur, ani-
mæ verò suæ detrimentum patiatur. *Infelix ego*, &c. pag. 48

Considera Sextò in rebus agendis. Primò, nihil sine Deo te
posse, proinde soli illi humiliter omnia tribue, qui deponit po-
tentes de sede, & exaltat humiles; & ante omnia cura, ut illum
habeas propitium. Secundò, ut famuli, & alii quibus ad exe-
cutionem uteris, quoad potes boni sint. Non enim sunt, ut pa-
ter, apta instrumenta fidei tuendæ, & gloriæ Dei propagandæ,
aut agendi præclara, inimici Dei, & diaboli mancipia qui eos
ad mala omnia trahit & instigat. Tertio, impossibile esse even-
tus futuros providere, propterea, postquam diligentiam adhi-
bueris, omnia scias esse relinquenda Dei providentiæ. Quartò,
cùm ipse sit solus Dominus, solus altissimus, ejus honorem &
gloriâ præ oculis semper habendam. Alioquin enim meritò
graviter indignabitur, & consilia non fortunabit, in quibus vi-
debit magis gloriâ quærere servi, quàm suam: dicit enim, Glo-
riam meam alteri non dabo. Quis sicut Dominus Deus noster,
qui in altis habitat, & humilia respicit in cælo & in terrâ? Qui-
cunque glorificaverit me, glorificabo eum; qui autem contem-
nunt me, erunt ignobiles. *Hæc in vera*, ut supra pag. 7.

Considera Septimò vitæ brevitatem, quodque instar navis,
sagitta, cursoris & vaporis transeat. Quocirca præmitte the-
sauros bonorum operum & eleemosynarum eò ubi perpetuò
victurus es; ibi principatus potius stude acquirere, quàm hæc

*Audi mor-
tuos.*

Matth. 16.

*Deum rogâ
sine quo ni-
hil potes.*

*Isaie 42.
1. Reg. 2.
O qui in brâ-
vis vital*

ubi horâ unâ manendum. Secundò, incertitudinem mortis. Ideò omni horâ esto paratus; nec unquam cubitum concedas nisi Deum excusâ conscientîâ placaveris, memor illius verbi Veritatis æternæ: Quâ horâ non putatis, filius hominis veniet, *Hæcine vera* &c. ut suprà pag. 7.

Luc. 12.

*Monitorem
fac habeas.*

Confidera Octavo, principes habere qui curent diligenter pecuniam suam, qui curent corpus suum, & magna præmia illis tribui, qui damna prævertunt, signa morbi indicat, hostium-que machinationes clandestinas significant. Refer ad animam, & habe saltem confessarium, a quo moneri petas, si quod animæ periculum videat, si quem morbum detegat, aut hostium infernalium molimina, ut occurrere malo venienti possis. Sic autem crebrò Deum invoca: Vias tuas Domine, demonstra mihi, & semitas tuas edoce me. Utinam dirigantur viæ meæ ad custodiendas justificationes tuas! Juravi & statui custodire iudicia iustitiæ tuæ. *Credo tibi*, &c. ut suprà pag. 7.

Oratio pro executione. *Dignatus es*, &c. sup. pag. 10.

I A C V L A T O R I Æ.

Psal. 7.

Nisi conversi fueritis, gladium suum vibrabit, arcum suum extendit, & paravit illum.

Psal. 79.

Deus virtutum converte nos, ostende faciem tuam, & salvi erimus.

Psal. 84.

Converte nos, Deus salutaris noster, & averte iram tuam à nobis.

Ierem. 31.

Converte me, Domine, & convertar ad te. quia tu Dominus Deus meus es.

C A P V T V.

De pœnitentiâ verâ salutis semitâ, quâ homo ad Deum & salutis viam revertitur, ejuſq; parte prima, Contritione.

POSTQVAM homo coram Deo statuit reverti ad viam salutis, & tendere ad terminum creationis, & vitæ suæ, contritioni, & dolori operam det; hoc pacto enim velut compendio, itinere tridui perger in desertum ex Ægypto, & de Pharaone, & exercitu ejus Dei gratiâ triumphabit. Hujus tridui dies primus con-
tritione